

РЕШЕНИЕ

№ 498

гр. София, 28.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 20.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **5865** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на С. М. Й. с постоянен адрес: [населено място], [жк], вх.Г, ет.4, ап.99, подадена чрез адвокат Х. Г., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3 срещу Решение № 4332р-15689/23.03.2021 г. на Началник на отдел „Пътна полиция“ в СДВР.

В жалбата и съдебно заседание се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение. Излагат се съображения за немотивираност на обжалвания отказ, поради липса на мотиви за постановения отказ. Сочи се на неправилно тълкуване респ. прилагане от органа на разпоредбата на чл. 7, т.1, буква „д“ от Директива 2006/126/ЕС. Иска се отмяна на оспореното решение и връщане на преписката на органа с указания за издаване на СУМПС.

В съдебно заседание, жалбоподателката, редовно призована, чрез адв. Г. поддържа жалбата. Претендират се сторените по делото разноски по представен списък.

Ответникът - Началник на отдел „Пътна полиция“ в СДВР, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и извършвайки служебна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Оспорващата е подала Заявление с рег. № 52654/22.12.2020 г. , приключило с издаване

на свидетелство за управление на МПС /СУМПС/ №[ЕИК] от 29.12.2020г.

Към заявлението е попълнена и представена декларация съгласно чл.151, ал.5 ЗДвП и чл.13, ал.1, т.6 от Наредба I-157 от 1 октомври 2020г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на МПС, отчета на водачите и тяхната дисциплина на МВР, в която собственооръчно жалбоподателката е декларирала, че обичайното и пребиваване е на територията на РБ.

С писмо рег.№ 433200-130720/30.12.2020г. от страна на ОПП-СДВР е отправена молба до НОИ за извършване на проверка по компетентност, относно наличие на осигуровки на територията на Република България за периода от месец януари 2019 година до момента на депозиране на заявлението (22.12.2020 г.).

На 22.02.2021 г. в ОПП - СДВР е постъпило писмо е изх. № 1046-40-51-1/16.02.2021 г. по описа на НОИ, видно от което няма данни за осигуряване на горепосоченото лице за периода от месец януари 2019 г. до момента на изготвяне на справката (16.02.2021 г.).

В хода на извършената проверка за доказване на обичайното пребиваване на С. Й., е изготвено писмо с рег. № 4332р-62465/30.12.2020 г. от страна на ОПП - СДВР, с молба за извършване на проверка по компетентност от служители на 06 РУ - СДВР.

Видно от докладна записка постъпила с писмо рег. № 4332р-62465/11.01.2021 г. по описа на 06 РУ - СДВР, в хода на извършената проверка е проведена беседа и е снето сведение от С. М. Й.. В него тя е посочила, че от 01.04.2017 г. до 07.01.2021 г. е пребивавала на територията на САЩ. В сведението Й. е посочила, че на 23.12.2020 г. р променила настоящият си адрес на територията на Р. България, но също така е посочила, че все още има работа на територията на САЩ и на 12.01.2021 г. ще отпътува обратно, като е оставила чуждестранен телефон за връзка и електронна поща. Й. е написала още, че работи като агент на недвижими имоти на самостоятелна практика в САЩ.

От извършена справка в АИС ПК за пътувания на С. Й. се установи, че за периода от 01.01.2020 г. до 15.03.2021 г., същата има регистрирани влизане/излизане от/в територията на Р. България както следва“

- На 22.10.2020 г. влизане в Р. България през ГКПП Аерогара С.;

- На 12.01.2021 г. излизане от Р. България през ГКПП Аерогара С..

С решение № 4332р-15689/22.03.2021г., Зам.-директорът на СДВР, е отменил СУМПС №[ЕИК] от 29.12.2020г., издадено на С. М. Й. и е възобновил производството по издаване на СУМПС, иницирано със заявление с рег. № 52654/22.12.2020 г.

С Решение № 4332р-15689/23.03.2021г., Началник на ОПП-СДВР на основание чл. 7, г.1, буква „д“ от Директива 2006/126/ЕС, по арг. на чл.159, ал.1 ЗДвП, вр. чл.151, ал.5 от ЗДвП е отказал да бъде издадено българско СУМПС на името на С. М. Й.. Изложил е мотиви, че оспорващата не е установила обичайното си пребиваване в РБългария по смисъла на § 6, т. 46 от ДР на ЗДвП, не е пребивавал повече от 185 дни в годината на посочения адрес – Република България, ж.к. К. село [жилищен адрес].

При така установеното съдът намира, че жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, имаща правото и интереса да оспори горепосочения индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган Началник на Отдел „Пътна полиция“ -СДВР, в кръга на нормативно установените с чл. 4, ал. 1 от Наредба №

I-157/ 01.10.2002 г. на Министъра на вътрешните работи функции. Същото е издадено при спазване на регламентирания императивни изисквания досежно съдържанието му. Административният акт е мотивиран с фактическите и правни основания за издаването му, съгласно изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК: посочени са приетите за установени факти при извършената от административния орган проверка, както и се съдържат правните норми, обосновават издаването му – чл. 17, ал. 13, т. 3 от Наредба № I-157/01.10.2002 година, във връзка с чл. 162, ал. 6 от ЗДвП.

При провеждане на административната процедура, свързана с искането за издаване на СУМПС не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, разписани в Наредба № I-157/ 01.10.2002 г. на Министъра на вътрешните работи и чл. 162 от ЗДвП, които да мотивират неговата отмяна.

Като правно основание за постановения отказ за издаване на българско СУМПС е посочена нормата на чл. 7, г.1, буква „д“ от Директива 2006/126/ЕС, вр. чл151, ал.5 ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 151, ал. 5 ЗДвП изисква лицето, което иска да му бъде издадено свидетелство за управление на моторно превозно средство, да е установило обичайното си пребиваване в страната по смисъла на § 6, т. 46 ЗДвП. Административния орган в случая правилно е приел, също, че тези разпоредби коректно транспонират член 7, параграф 2, буква д) и член 12 от Директива 2006/126. Спорът е доказаните по делото факти установяват ли обичайно пребиваване на С. М. Й. в страната по смисъла на приложимото право?

Съгласно изричната разпоредба на чл. 151, ал. 5 ЗДвП и чл. 13, ал. 1, т. 6 от Наредба №I-157 установяването на обичайното пребиваване става въз основа на декларация на лицето. Безспорно е, че органът има възможност да извърши проверка на декларираните обстоятелства, но основно установяването на обичайното пребиваване става с декларация, за която лицето носи своята отговорност. В случая, видно от съдържанието на декларираното от Й., тя е посочил постоянен адрес по лична карта в България.

Установяването на обичайното пребиваване е необходимо с оглед изискването на чл. 151, ал.5 от ЗДвП, СУМПС да се издава на лица, които са установили обичайното си пребиване в Р България, за което обстоятелство лицата подписват декларация. Изискването СУМПС да се издава и подновява от държавата-членка по обичайното пребиване на лицата се съдържа и в чл. 7, § 1, б. "д" от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20.12.2006 г. относно свидетелствата за управление на превозни средства.

Според чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО, респ. §6, т.46 от ДР на ЗДвП, "обичайно пребиваване" е мястото, където дадено лице обикновено живее, т.е. повече от 185 дни през календарната година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където живее. Независимо от това, обичайното пребиваване на лице, чиито трудови връзки са на различно място от личните му връзки и което вследствие на това последователно пребивава на различни места в две или повече държави-членки, се счита мястото, където са личните му връзки, при условие, че лицето редовно се връща там. Спазването на последното условие е необходимо, ако лицето пребивава в дадена държава-членка за изпълнение на задача с определена продължителност. Следването в университет или друго учебно заведение не се счита за смяна на обичайното пребиваване. Във връзка с горното изискване, в чл. 17, ал.13, т.1 от Наредбата е

предвидена и специална хипотеза, при която не се издава свидетелство за управление на МПС в случаите, когато се установи, че лицето, подало заявление има обичайно пребиваване в друга държава- членка на ЕС.

Анализът на посочените разпоредби от европейското законодателство и националния закон ясно и категорично обвързват компетентността на органите за издаване, респективно подновяване на свидетелството за управление на МПС, с мястото (държавата) на обичайно пребиваване, т.е. компетентността на административните органи на съответната държава– членка е обусловена от това дали лицето, което е поискало от тях издаване на свидетелството за управление, има обичайно пребиваване на територията на тази държава– членка.

В разглеждания случай обаче, административният орган не е събрал достатъчно доказателства, че обичайното пребиваване на заявителката е извън страната.

За да приеме, че обичайното местопребиваване на жалбоподателката не е в Република България, административният орган се е позовал на получената справка от НОИ, според която няма данни лицето С. М. Й. да се е осигурявало на територията на Република България от месец януари 2019г. до момента на депозиране на заявлението – 22.12.2020г.

Независимо, че адресната регистрация на лицата не е достатъчно условие, за да се направи извод за обичайното им пребиваване, нито липсата на данни за полагане на труд в страната, при така установения по делото постоянен адрес на жалбоподателката в Република България, и липсата на безспорни доказателства относно държавата, в която лицето обичайно е пребивавало към момента на подаване на заявлението за издаване на СУМПС, съобразно установените в § 6, т. 46 от ДР на ЗДВП критерии, съдът намира, че не са налице основания да се приеме, че само на база липса на осигурителен доход в Република България, може да се постанови атакувания отказ. Необходимо е по-задълбочена проверка относно получаване на данни за личните връзки на жалбоподателя, които да сочат тясна и трайна обвързаност на лицето с мястото, където живее. Т.е., не е налице "установяване" от страна на компетентния административен орган, че заявителят е с обичайно пребиваване в друга държава - членка на ЕС, за да е налице хипотезата на чл. 17, ал.13, т.1 от Наредбата.

В конкретния казус на основание изложените доказателства и легалната дефиниция за „обичайно местопребиваване“, посочена в чл. 12 от Директивата, съдът приема, изводът на административния орган за необоснован. Нещо повече, във връзка с писмо рег. № 4332р-62465/30.12.2020г. /л.27/, с което ЗА началника на ОПП СДВР е изискал извършване на проверка от Началник 06 РУ-СДВР за установяване обичайното местопребиваване на Й., е изпратено обяснение /л.28/- дадено от лицето С. М. Й., снето на 07.01.2021г., в което същата заявява, че от 01.04.2017г. до 07.01.2021г. пребивава в САЩ, а от 22.10.2020г. преимуществено живее в Република България, за да се грижи за болните си родители. Т.е. тези данни не установяват, че обичайното местопребиваване на Й. към относимия период е в друга държава членка на ЕС, предвид това, че заявлението на същата за издаване на СУМПС е от 22.12.2020г. Следователно административния орган преди издаване на обжалваемото решение не е събрал категорични данни, че лицето не е пребивавало в Република България 185 дни през последните 12 месеца. В тази връзка, следва да има предвид и възможността, предоставена с чл. 19 от Наредбата, ако след надлежно установяване на обичайното пребиваване и ако последното е различно от декларираното, СУМПС да

се изземва с писмена заповед на началника на съответното звено "Пътна полиция". Според разпоредбата на чл. 15, ал.2, във вр. с ал.1 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г., при подмяна на СУМПС, водачите подават документите, посочени в чл. 13, ал.1, т.1, 3 и 6, както и старото свидетелство за управление на МПС, а когато водачът се отказва от притежавани от него категории, отказът се заявява писмено, като съгласно ал.3 на чл.15 старото свидетелство за управление по ал. 2 се унищожава. В чл. 12, ал. 1 от Наредба № I-157/2002 г. са предвидени девет различни основания за издаване на СУМПС: при първоначално придобиване правоспособност за управление на МПС от определена категория; при придобиване на правоспособност за управление на МПС от нова категория; при възстановяване на правоспособност поради отнемане на контролните точки; при подмяна на стар образец свидетелство за управление с нов; при подмяна поради изтичане срока на валидност; при подмяна поради промяна в данните на водача; при издаване на дубликат; при подмяна на чуждестранно национално свидетелство за управление; при подмяна при възстановяване на правоспособност поради отказ от категории.

Съдът съобрази и разпоредбата на чл. 7, §5, б. „а“ от Директива ЕС 2006/126/ЕО, съгласно която никой не може да притежава повече от едно свидетелство за управление на превозно средство. Съгласно б.„б“ държава-членка отказва издаването на свидетелство, когато установи, че кандидатът вече притежава свидетелство за управление на превозно средство. Тази забрана е транспонирана в разпоредбата на чл. 17, ал. 13, т. 2 от Наредба № I-157 от 1 октомври 2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, съгласно която не се издава свидетелство за управление на МПС в случаите, когато се установи, че лицето, подало заявление: има друго валидно свидетелство за управление на МПС, издадено от държава - членка на ЕС, или има наложени ограничения или временно лишаване от право да управлява МПС на територия на държава членка /каквато САЩ не е/, или е започнала процедура по подмяна на свидетелството в друга държава членка.

Съобразно доказателствата по делото, заявителят Й. притежавала СУМПС, валидно за категории „АМ, В1 и В“, чиито срок е изтекъл, поради което е инициирала и настоящата замяна.

Предвид горното и при липса на надлежно установено обичайно пребиваване на жалбоподателката, което да е различно от декларираното, съдът намира, че оспореният отказ е незаконосъобразен, като постановен в нарушение на чл. 17, ал.13, т.1 и чл. 14, ал.1 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г., поради което следва да бъде отменен. Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество, преписката следва да се изпрати на началника на отдел ПП при СДВР, който да се произнесе по заявление № 52654/22.12.2020г., като се съобрази и с тълкуването и прилагането на закона, дадено в мотивите на настоящото решение.

От изложеното по-горе е видно, че в хода на административното производство са допуснати нарушения на административно производствените правила, като не са спазени чл. 35 и чл. 36 от АПК, изискващи изясняване на всички факти и обстоятелства от значение за случая, довели и до нарушение на материалния закон.

Предвид изложеното, настоящият състав на съда счита, че следва да отмени оспорвания акт, като върне преписката на административния орган за ново произнасяне, съобразно указанията и тълкуването на закона, дадени в мотивите на решението.

С оглед изхода на спора и направеното от жалбоподателя своевременно искане за присъждане на разноските по делото, ответната страна следва да бъде задължена да заплати на С. М. Й. сума в размер на 1 100 (хиляда и сто) лева, представляваща разноски по делото.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд-София – град, III отделение, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на С. М. Й. с постоянен адрес: [населено място], [жк], вх.Г, ет.4, ап.99, подадена чрез адвокат Х. Г., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3 РЕШЕНИЕ № 4332р-15689/23.03.2021 г. на Началник на отдел „Пътна полиция“ в СДВР.

ВРЪЩА преписката на административния орган– Началник отдел "Пътна полиция" при СДВР, за ново произнасяне по заявлението на С. М. Й. с рег. № 52654/22.12.2020. по описа на отдел "ПП" при СДВР, съобразно указанията по приложението на закона, дадени в мотивите на решението.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. М. Й., ЕГН [ЕГН] сумата от 1 100 (хиляда и сто) лева, представляваща разноски за съдебното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от същото.

СЪДИЯ: